

derne i Skødet, denne Regering har i de to Aar, den har bestaaet, været saa fuldt optaget af at løse eller fjerne alle de Baand, som den forrige Regering havde lagt paa de Mennesker, der kun havde eet eneste Formaal, nemlig at berige sig selv saa meget som muligt paa det øvrige Samfunds Bekostning, at svindle sig saa meget til som overhovedet muligt. Men den sidste store Bankaffære viser jo tydeligt, hvor forfærdeligt det er, naar Baandene bliver løst for meget. Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen kom altsaa, som sagt, ind paa alle de gode Gerninger, som Regeringen havde udført, og han omtalte ogsaa Aldersrenteloven. Det er jo et Faktum, sagde det ærede Medlem, at Aldersrenten indeholder et meget betydeligt Fremskridt netop for de gamle. Fremskridtet ligger altsaa efter det ærede Medlems Mening i, at Aldersgrænsen er sat op fra det 60de til det 65de Aar; det er det, det ærede Medlem kalder Fremskridt, det er det, som det ærede Medlem synes er et saa stort og udmærket Fremskridt for de gamle. Jeg synes, det er et vældigt Tilbageskridt, og jeg kan ikke fatte, at det, naar Folk i 30 Aar har haft Ret til at søge Alderdomsunderstøttelse fra deres 60de Aar, saa skal være et Fremskridt, at man sætter Grænsen op til det 65de Aar. Det maa aabenbart være saaledes indenfor Partiet Venstre, at det, der er Tilbageskridt for os andre, er Fremskridt for dette Partis Medlemmer. Der er dog en enkelt Undtagelse, som jeg vil tillade mig at nævne. Et af de ærede Medlemmer, der for 31 Aar siden var med til at vedtage Alderdomsunderstøttelsesloven, det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen, har dog bevaret saa meget af sit Frisind, at han ikke vilde være med til at sætte Aldersgrænsen op til det 65de Aar. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere et Par Ord af, hvad det ærede Medlem udtalte under Behandlingen af Aldersrenteloven. Han sagde bl. a.: „Men jeg vil fastholde den Betragtning, jeg allerede ved første Behandling gjorde mig til Talsmand for, at man ikke bør søge den egentlige Besparelse ved at flytte Grænsen fra det 60de Aar til det 65de. Paa hvis Bekostning er det nemlig, der her spares? Paa de gamle Menneskers Bekostning, deres, der er mellem 60 og 65 Aar, og det vil jeg ikke være med til; jeg vil bekende fuldt ud, at jeg kan ikke følge Flertallet paa dette Punkt, jeg vil stemme med Socialdemokraterne for at bibeholde 60 Aars Grænsen, thi jeg ser ingen Grund til at forlade den“. Og han siger senere: „Den Mand, der har slidt hele

sit Liv, lige til sit 60de Aar, har virkelig Krav paa at faa Understøttelse paa dette Tidspunkt, og jeg vil, som sagt, ikke være med til at søge en Besparelse paa Bekostning af de gamle mellem 60 og 65“. Og under Omtalen af Taksterne siger det ærede Medlem: „Jeg kan ikke se andet, end at de faste Sætsler, der her fastsættes, ingenlunde er for høje, naar man skal se paa, hvad Mennesker skal have for at leve“. Hvert Ord, det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen her har sagt, kan jeg underskrive, og jeg synes, det dog er et Lyspunkt, at der endnu findes een Venstremand, der har saa meget Frisind, at han kan se, at det ikke er et Fremskridt at flytte Grænsen fra det 60de til det 65de Aar.

I denne Forbindelse maa jeg sige et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Ulrich, der i Gaar udtalte, at Københavns Kommune allerede arbejdede efter den nye Lovs Takster, og at denne Lov altsaa ikke maatte være saa helt gal. Havde det ærede Medlem Hr. Ulrich kendt Loven og kendt de gamles Forhold indenfor Københavns Kommune, havde han neppe udtalt sig saaledes. Det virkelige Forhold er nemlig det, at de Understøttelser, som er fastsat efter 1. Juli i Aar, skal efter Aldersrenteloven omregnes helt efter dennes Takster, medens de Understøttelser, der er fastsatte før 1. Juli, kan beholde $\frac{4}{5}$ af Forskellen mellem den gamle Alderdomsunderstøttelse og den nye Lovs Takster. Den første Gruppe er det, som fra 1. Oktober bliver beregnet med den nye Lovs Takster for at undgaa en betydelig Nedsættelse fra 1. April 1923. Men til Aldersrentens Beløb ydes yderligere 100 Kr. til Beklædning for en Familie, 50 Kr. for Enkeltpersoner samt Koks og Brænde. Naar det ærede Medlem Hr. Ulrich mener, at Københavns Kommune her har foretaget sig noget, der ikke er i Overensstemmelse med Loven, er det en Fejltagelse. Det ærede Medlem maa jo vide eller burde i alt Fald vide ogsaa dette, at naar Københavns Kommune yder, som jeg lige har oplyst, en Understøttelse paa 100 Kr. til Ægtepar, der er under Alderdomsforsørgelse, og desuden baade Koks og Brænde og til enkelte Personer 50 Kr. og ligeledes Koks og Brænde, saa falder alt dette bort, naar den nye Lov træder i Kraft 1. April 1923. Det er en Slags Ting, man helst skal kende og vide Besked med, naar man vil kritisere Københavns Kommune. I øvrigt tror jeg nok, man skal være lidt varsom med at kritisere Københavns Kommune, naar det drejer sig om at yde Understøttelse til de gamle og udslidte Mennesker.